

Astronomiczne konotacje megalitycznych struktur

5 stycznia 2018

Uczeni z Uniwersytetu Adelaide statystycznie po raz pierwszy udowodnili, że najwcześniejsze monumenty kamienne Wielkiej Brytanii, w tym kamienne kręgi, zostały postawione w sposób synchroniczny zgodnie z ruchami Słońca i Księżyca, 5000 lat temu.

Badania, opublikowane w „Jurnal of Archeological Science”, pokazują, jak wiele korzyści dostarcza innowacyjna technologia 2D i 3D w konstruowaniu kwantytatywnych testów wzorców ustawień w szeregu kamiennych konstrukcji.

„Nikt tego wcześniej nie ustalił statystycznie, iż pojedynczy kamienny krąg został wyciosany i postawiony z myślą o zjawiskach astronomicznych. To były wcześniej tylko przypuszczenia i nie potwierdzone naukowo dywagacje” – mówił kierownik projektu, dr Gail Higginbottom, który jest również pracownikiem Narodowego Uniwersytetu Australijskiego.

Badając najstarsze kamienne kręgi zbudowane w Szkocji (Callanish, kręgi stojące na wyspie Lewis w Hebrydach i megality ze Stenness na Orkadach, obydwa kompleksy powstałe

jeszcze przed Stonehenge), naukowcy odkryli wielką koncentrację trasowania kierunku Słońca i Księżyca podczas różnych ich cykli. Co ciekawe, nawet stawiane 2000 lat później kamienne monumenty w Szkocji o nieco prostszej konstrukcji również wykazywały co najmniej jeden wzorzec astronomiczny, który w bardziej zaawansowanej formie odkryto w wielkich kompleksach kamiennych. Naukowcy ponadto dowiedli, że kamienie stawiano nie tylko w relacji do Słońca i Księżyca. Skomplikowana korelacja kamiennych budowli została potwierdzona także w stosunku do ukształtowania lokalnie krajobrazu i horyzontu.

„Te badanie w końcu dowodzą, że starożytni Brytyjczycy „podłączali” Ziemię do nieba za pośrednictwem starannie wyciosanych kamieni z uwzględnieniem ich konkretnego ułożenia od monumentu, gdy zaczęto po raz pierwszy stawiać takie budowle. Praktyka ta zachowała swoją ciągłość przez następne 2000 lat” – mówił dr Higginbottom.

„Miejsce, w jakich stawiano kamienie miało istotne znaczenie w kwestii na to, jak Słońce i Księżyc były wówczas postrzegane, zwłaszcza pod względem czasu wschodów i zachodów, jak i również innych procesów cyklicznych. Chociażby, gdy Księżyc pojawia się w najbardziej wysuniętej na północ pozycji na horyzoncie, co zdarza się raz na 18,6 lat. Prehistoryczni budowniczowie śledzili takie zjawiska astronomiczne, z resztą nie tylko te, i kamienne budowle były ich narzędziem pomiarowym” – kontynuował swoją wypowiedź dr Higginbottom.

„Na przykład, w 50% miejsc, północny horyzont jest stosunkowo wyższy i bliższy niż wschodzące na najwyższy szczyt na północy południowe słońce, jak i słońce podczas przesilenia letniego. W pozostałych 50% miejsc, południowy horyzont jest wyższy i bliższy niż północny, z zimowego przesilenia słońca wschodzącego z tych najwyższych poziomów” – dodał ponadto.

„Ci ludzie zdecydowali się wybudować wielkie kamienie z zastosowaniem zaawansowanej precyzji i postawić na tle

krajobrazu aby śledzić astronomiczne zjawiska, które wówczas znali dość dobrze. Zainwestowali ogromną ilość wysiłku i pracy, aby to zrobić. Mówi to nam, że wówczas istniał silny związek człowieka z naturą, który był silnie rozbudowaną częścią ich kultury. Dowodzi to też, że świadomość kosmologiczna stanowiła wyznacznik ich życia codziennego.”

Badania opublikowane w prominentnym piśmie „Jurnal of Archeological”, są realizowane w ramach Megalitycznego Projektu Zachodniej Szkocji, prowadzonego przez dr. Higginbottoma i profesora Rogera Claya, astrofizyka z Uniwersytetu Adelaide.

Tłumaczenie: DK

Zdjęcie: [Srvban](#) (CC0)

Źródło oryginalne: [Phys.org](#)

Źródło: [CzasTajemnic.blogspot.com](#)